

ความสูง จากบริษัทเล็กๆ

ปารีชาติ หนูแสนทอง

ดิฉันเป็นเด็กต่างจังหวัด จบการศึกษาระดับบริหารธุรกิจ สาขาการเงิน จากมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ ความฝันของดิฉันก็เหมือนกับคนทั่วไป ฝันฝันไว้ว่าเรียนจบแล้วอยากมีงานดีๆ ที่มีคน สามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้ ในชีวิตไม่เคยคิดที่จะเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เพราะดิฉันคิดว่ากรุงเทพฯ มีแต่ความวุ่นวาย ผู้คนต่างต้องแย่งกัน และด้วยพื้นฐานที่เป็นคนต่างจังหวัดอยู่แล้วดิฉันจึงไม่อยากมาทำงานในเมืองหลวงแห่งนี้

แต่ชีวิตของคนเราก็ไม่สามารถเลือกเองได้หมดซะทุกอย่าง พอฉันเรียนจบดิฉันก็เริ่มหางานที่ใกล้บ้านที่สุด เพื่อที่จะได้ดูแลพ่อแม่ แต่ทุกอย่างก็ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด งานที่ดิฉันทำส่วนมากเป็นงานบริษัทซึ่งดูแลแล้วหาความมั่นคงไม่ได้เลย ส่วนเรื่องของเงินเดือนลำพังแค่ตัวดิฉันเองก็ยังไม่พอใช้ แล้วดิฉันจะดูแลพ่อแม่ได้อย่างไร

ดิฉันเริ่มเปลี่ยนความคิดที่จะเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ อย่างน้อยงานจะต้องมีเยอะกว่าต่างจังหวัด โดยดิฉันเดินทางมากับเพื่อน แต่คิดว่าฉันคงคัดสินใจพลาดแล้วที่เข้ามา เพราะงานในกรุงเทพฯ ไม่ได้หาง่ายเลย ฉันไปสมัครงานบริษัทหนึ่ง เขารับสมัครพนักงานการเงินวุฒิปวช. และ ปวส. แต่ดิฉันกับเพื่อนใช้วุฒิปริญญาตรีในการสมัคร ฝ่ายบุคคลบอกว่าไม่เป็นไรแต่เงินเดือนจะให้ตามวุฒิปวส. ดิฉันรู้สึกท้อมากเลย ความคิดของดิฉัน ณ ตอนนั้น ดิฉันคิดว่าถ้าฉันได้เงินเดือนตามวุฒิปวส. ดิฉันกลับไปทำที่บ้านไม่ดีกว่าหรือ ในกรุงเทพฯ ค่าครองชีพสูงกว่าต่างจังหวัดตั้งเยอะ ดิฉันคงสู้ค่าครองชีพไม่ไหวหรอก ดิฉันกับเพื่อนจึงคัดสินใจไม่ทำงานนี้

โชคชะตาก็เข้าข้างฉันอยู่ พี่ชายโทรมาบอกว่าบริษัทของเพื่อนต้องการพนักงาน ฉันคัดสินใจทำงานนั้นโดยที่ยังลังเลอยู่เพราะบริษัทที่ฉันจะไปทำเป็นบริษัทที่รับทำบัญชีและภาษีอากร แต่ฉันไม่ได้จบบัญชี ฉันเรียนบัญชีก็แค่พอผ่าน ไม่ได้เจาะลึกอะไร ฉันเลยเป็นกังวลกับเรื่องนี้พอสมควร

ฉันเริ่มทำงานวันที่ 19 มีนาคม 2555 วันแรกของการทำงานยังไม่ได้ทำอะไรมาก พี่เขาก็แนะนำเรื่องของการทำงานว่าเป็นยังไง ทำเกี่ยวกับอะไร บริษัทฯ ที่ฉันทำไม่ได้ใหญ่โตอะไร มีเพียงพี่ที่เป็นเจ้าของบริษัททำงานเพียงคนเดียว สำนักงานก็ใช้บ้านทำออฟฟิส (Office) ตอนแรกที่เข้าไปฉันก็รู้สึกแปลกๆ ไม่เคยเห็นบริษัทแบบนี้มาก่อน แต่พอได้เจอพี่ที่เป็นเจ้าของบริษัท ฉันก็เริ่มรู้สึกดีขึ้น พี่เขาคุยท่าทางใจดี คุยแบบเป็นกันเอง ลดความกังวลของฉันไปได้เยอะเลย มันทำให้ฉันรู้สึกดีกับที่ทำงานมากขึ้น พอถึงช่วงที่ฉันจะไปทำงานมีน้องนักศึกษาฝึกงานมาฝึกงานด้วย 1 คน น้องเขามาจากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังเรียนบัญชีอยู่ แรกๆ ฉันกับน้องเขาเราแทบจะไม่คุยกันเลย อาจจะเป็นเพราะว่าน้องเขาเป็นผู้ชายและฉันเป็นผู้หญิงด้วย ทำให้เราไม่รู้ที่จะคุยอะไรกัน แต่พักหลังๆ พอได้รู้จักกันมากขึ้นก็ทำให้เราได้คุยกันมากขึ้นกว่าเดิม

การเดินทางไปทำงานของฉันค่อนข้างที่ระลำบากมาก เนื่องจากที่พักอยู่ไกลจากที่ทำงาน ฉันต้องนั่งรถ 3-4 ต่อ เพื่อมาทำงาน แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ทำให้ฉันท้อ อาจจะมีรู้สึกเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางบ้าง แต่นี่ก็ไม่ใช่อุปสรรคในการทำงานของฉัน ฉันอยากมาทำงานทุกวัน ถึงแม้จะต้องตื่นนอนแต่เช้า กว่าจะกลับถึงบ้านก็มีดึกแล้ว แต่ฉันก็ไม่คิดที่จะเปลี่ยนงานใหม่ เพราะฉันมีความสุขและรู้สึกดีที่ได้มาทำงาน

ความสุขในที่ทำงานของฉันอันดับแรกเลย คือ หัวหน้างาน เพราะพี่เขาใจดีมาก คอยสอนงานทุกอย่าง ถึงแม้ฉันจะไม่ค่อยเข้าใจเรื่องบัญชี แต่พี่เขาก็จะค่อยๆ สอนและให้ฉันเรียนรู้ไปในตัว เวลาที่มีข้อผิดพลาดที่เขาคจะไม่ตำหนิแต่จะอธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้ผิดพลาดเป็นเพราะอะไร ทำไมถึงผิดพลาด พี่เขาจะคอยให้คำปรึกษาทุกเรื่อง เป็นทั้งหัวหน้าและพี่ที่ใจดี เวลาออกไปพบลูกค้าหรือออกไปข้างนอกที่เขามักจะซื้อน้ำหวานหรือขนมเข้ามาให้เป็นประจำ เวลาที่ฉันไม่สบายพี่เขาจะคอยถามอยู่ตลอดว่าเป็นยังไงบ้าง อากาศดีขึ้นหรือยัง พี่เขาคุยเป็นกันเองไม่เหมือนเจ้านายกับลูกน้อง ฉันจึงไม่รู้สึกอึดอัดและกดดัน

ความสุขในที่ทำงานของฉันอันดับที่สอง คือ เพื่อนร่วมงาน ถึงแม้บริษัทของฉันจะไม่ค่อยใหญ่โตมากและพนักงานก็มีน้อย เพื่อนร่วมงานของฉันก็คือนักศึกษาฝึกงานจากมหาวิทยาลัยมหาสารคามคนเดียว น้องเขาเป็นผู้ชายท่าทางเรียบร้อย ไม่ค่อยคุย ช่วงทำงานอาทิตย์แรกฉันกับเขาแทบจะไม่คุยกันเลย แต่พอเราได้รู้จักกันมากขึ้น เราก็เริ่มที่จะคุยกันมากขึ้น จริงๆ แล้วน้องเขาเป็นคนที่คุยเก่ง เราก็จะได้คุย

แลกเปลี่ยนกันในเรื่องของงานที่ได้รับมอบหมาย มีปัญหาหรือข้อผิดพลาดอะไรเราก็จะปรึกษากัน เราจะแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับบัญชี เวลางานที่ฉันได้รับมอบหมายมีปัญหาหรือมีข้อสงสัย ฉันก็จะปรึกษาน้องฝึกงานคนนี้ เพราะเขาเรียนทางบัญชีโดยตรง เวลาทำงานด้านของใครเสร็จก่อนเราก็จะช่วยอีกคนทำ น้องเป็นคนมีน้ำใจมาก เวลาเมื่อน้องเขาทำขนม เขาก็จะนำมาฝากที่ทำงานเพื่อแบ่งกันกิน

ความสุขในที่ทำงานของฉันอันดับที่สาม คือ บรรยากาศในที่ทำงาน ฉันคิดว่าบรรยากาศในที่ทำงานมีส่วนอย่างมากกับการทำงาน บรรยากาศในที่ทำงานฉันมีผู้ร่วมงานน้อย ทำให้บรรยากาศในที่ทำงานไม่เกิดความวุ่นวาย ไม่มีแออัด ไม่ดังเครียด และโอกาสที่ปัญหาจะเกิดมีน้อยกว่าทั่วไป การทำงานคุยกันเหมือนเพื่อนน้อง มีความเคารพซึ่งกันและกัน ไม่เอาर्डเอาเปรียบกัน มีอะไรช่วยเหลือแบ่งปันกัน บริษัทใช้บ้านทำเป็นออฟฟิศจึงทำให้เกิดความรู้สึกรบายๆ เหมือนทำงานอยู่ที่บ้าน ถึงแม้ว่าการเดินทางอาจไกลไปบ้างแต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานของฉันเลย

ความสุขในที่ทำงานของฉันอันดับที่สี่ คือ การมีอิสระทางความคิดในการทำงาน สามารถแสดงความคิดเห็นต่องานที่ทำหรือสามารถเสนอข้อคิดเห็นใหม่ๆ ได้ โดยที่ผู้ร่วมงานยอมรับฟังความคิดเห็นนั้น ซึ่งทำให้ตัวของฉันเองมีความกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอนะต่างๆ

ความสุขในที่ทำงานของฉันอันดับที่ห้า คือ อุปกรณ์สำนักงานมีครบถ้วนและเพียงพอต่อพนักงาน บริษัทฉันมีอุปกรณ์สำนักงานที่ครบและเพียงพอ ทั้งคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เครื่องปริ้นท์เตอร์ เครื่องถ่ายเอกสาร เครื่องแฟกซ์ ฯลฯ ทำให้การทำงานสะดวกและรวดเร็วขึ้น ไม่ต้องแย่งกัน หรือต้องรอกคนอื่น และอุปกรณ์ที่ทันสมัยก็ทำให้ผลงานที่ออกมาดีและมีคุณภาพ ทำให้การทำงานไม่มีอุปสรรคปัญหาใดๆ และยังช่วยลดปัญหาการขัดแย้งกันเองของพนักงานด้วย เพราะถ้าอุปกรณ์สำนักงานไม่เพียงพออาจจะทำให้พนักงานแย่งกันใช้แล้วเกิดการไม่พอใจกัน อาจจะให้มีภาระทะเลาะเบาะแว้งกันได้

นอกจากองค์กรแล้ว ฉันเองพยายามสร้างความสุขให้เกิดขึ้นกับตัวเอง ด้วยวิธีการต่างๆ ดังนี้

1. พอใจในสิ่งที่ตนมี ไม่อิจฉาริษยาคนอื่น อย่างเช่น เพื่อนของฉันที่ทำงานบริษัทอื่น บริษัทของเขาปรับฐานเงินเดือนทำให้เงินเดือนของเขาปรับขึ้นจากเดิม ตอนแรกฉันก็รู้สึกอิจฉาเพื่อนที่ได้เงินเดือนเยอะ และที่ทำงานของเขาก็ไม่ไกลจากที่พัก ซึ่งต่างจากฉันที่ต้องเดินทางมาทำงานอย่างลำบาก แต่ฉันก็พยายามคิดบวก พอใจในสิ่งที่ฉันกำลังทำอยู่ เพราะฉันคิดว่าสิ่งที่ฉันเลือกนั้นดีที่สุดในแล้ว และดีใจกับเพื่อนด้วยที่เงินเดือนขึ้น แค่นี้มันก็ทำให้ฉันมีความสุขแล้ว

2. การรู้จักปล่อยวาง เวลาที่ฉันถูกคนนิทา ฉันจะไม่เก็บเอามาใส่ใจ ใครจะว่าอะไรก็ให้เขาว่าไป ฉันรู้ว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ ฉันขอแค่ให้คนรอบข้างเข้าใจฉันก็พอแล้ว คนอื่นจะว่าอะไรก็ปล่อยไปให้เขาว่าไป เพราะยิ่งเราเก็บคำพูดหรือคำนิทาเอา มาเราให้คิดเสียมันก็ทำให้เราเป็นทุกข์เสียเปล่า ทำให้เราเสียสุขภาพจิต

3. การใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายไม่หือหาว ใช้ชีวิตแบบพอเพียง ไม่คิดหุ ไม่คิดแบรนเนม (Brandname) ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการดำเนินชีวิต

4. มองคนอื่นที่ค้อยกว่า ทุกครั้งที่ฉันรู้สึกอิจฉาผู้อื่น ฉันจะใช้วิธีการมองผู้อื่นที่ค้อยกว่าฉัน เพื่อที่จะเตือนสติตนเองว่ามีคนอื่นอีกคังมากมายที่ไม่มีโอกาสเหมือนฉัน และฉันจะมองผู้ที่ค้อยกว่าว่ายังมีคนอื่นที่ยากลำบากกว่าเรา เพื่อเป็นกำลังใจให้ตัวเองต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคที่จะเกิดขึ้น

5. การที่ได้เห็นคนที่เรารักมีความสุข เมื่อฉันได้เห็นรอยยิ้มของพ่อแม่มันทำให้ฉันมีความสุขและมีกำลังใจในการดำเนินชีวิตต่อไป ฉันมีความสุขและภูมิใจที่ได้ส่งเงินที่หามาจากการทำงานของฉันให้กับพ่อแม่ ถึงแม้เงินจำนวนนั้นไม่ได้มากมายนัก

6. ปรีกษาปัญหากับใครสักคน เวลาที่ฉันมีปัญหาหรือว่าฉันรู้สึกท้อแท้ ฉันจะไม่เก็บปัญหานั้นไว้คนเดียว แต่ฉันจะนำปัญหาไปปรึกษากับคนใกล้ชิด ไม่ว่าจะ พ่อ แม่ พี่ น้อง หรือแม่ได้เพื่อน เพราะคนเหล่านี้ไม่มีทางคิดร้ายกับเราแน่ แต่สิ่งที่เราจะได้รับจากคนเหล่านี้ก็คือ วิธีการแก้ปัญหหรือกำลังใจ ฉันคิดว่ากำลังใจจากคนรอบข้างเป็นสิ่งที่สำคัญ เวลาที่ฉันมีปัญหาฉันได้กำลังใจจากพ่อแม่มันทำให้ฉันรู้สึกดีและมีแรงที่จะต่อสู้กับปัญหา

7. หาเวลาพักผ่อนให้กับตัวเอง เวลาที่ฉันรู้สึกเครียดฉันจะหาเวลาออกไปพักผ่อน ด้วยการไปทำบุญตักบาตร หรือออกไปเที่ยวกับเพื่อนๆในวันหยุด

8. รู้จักให้อภัย หากคนรอบข้างทำให้ฉันโกรธหรือไม่พอใจ หรือแม้แต่ตัวฉันเองทำอะไรผิดพลาดก็ตาม ฉันจะคิดทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนว่ามันเป็นเพราะอะไร มันสมควรที่ฉันจะโกรธหรือเปล่า ฉันจะนึกถึงแต่สิ่งดีๆ และพยายามที่จะให้อภัย เพราะคนเรามีสิทธิ์ที่จะผิดพลาด ถ้าเขารู้ว่ามันผิดเขาก็คังที่จะไม่ทำมัน ความโกรธก็เปรียบเสมือนไฟที่กำลังลุกไหม้ การให้อภัยก็เปรียบเสมือนน้ำที่มาดับไฟ ยิ่งเราโกรธมากเท่าไรไฟนั้นก็จะทำร้ายตัวเราทำให้เราไม่มีความสุข

9. ให้รางวัลกับตัวเอง ทุกๆ เดือนฉันจะให้รางวัลกับตัวเองโดยการไปดูหนังสักเรื่องหรือออกไปหาอาหารอร่อยๆ นอกบ้านทาน หรือซื้อของขวัญให้เป็นรางวัลแก่ตัวเองเหมือนเป็นการชาร์ทไฟให้ตัวเอง เพื่อที่จะเริ่มคังงานในเดือนใหม่

10. หางานอดิเรกทำ หาอะไรที่ชอบและพอใจทำ ทำในเวลาว่างที่เหลือจากกิจวัตรประจำวัน การทำอะไรในสิ่งที่พึงพอใจย่อมเกิดความสุขพลิดพลิน ทำให้ไม่มี

เวลาว่าง ที่จะคิดกังวลเรื่องต่างๆ เป็นการฝึกการใช้เวลาว่างนั้นๆ ให้มีสมาธิในการทำ
สิ่งที่พอใจ ซึ่งจิตมีสมาธิจะเป็นจิตที่เข้มแข็ง ไม่หวั่นไหวง่าย

